

Provokationerne i Ukraine truer med at nedkalde krig over Europa – og verden

2. del kommer senere. 9. april – Efter regimeskiftet i februar 2014, som væltede den valgte regering i Ukraine – hvilket ikke kunne have fundet sted uden åbenlys støtte fra USA og regeringer i NATO – advarede russiske ledere gentagne gange om, at Ukraines indtræden i NATO var en "rød linje", som Rusland ikke kunne tillade. Natos stadige udvidelse mod øst, efter den fredelige opløsning af militæralliancen Warszawa-pagten i 1991, brød løfter der blev givet til de sovjetiske ledere om, at der ikke var nogen hensigt om at flytte NATO-styrker tættere på Ruslands grænser.

Det er af på grund af dette, at Ukraines præsident Volodymyr Zelenskys underskrivelse af præsidentdekret nummer 117/2021 den 24. marts 2021, der proklamerer, at Ukraines officielle politik er at tage Krim tilbage fra Rusland, førte til en dramatisk forøgelse af spændingerne, hvilket kan have været hensigten med denne provokation. Da der forekom en bevægelse af russiske tropper ind i grænseområdet, hvilket russerne sagde var en del af planlagte træningsmanøvrer og en styrkelse af de russiske styrker på Krim, hævdede USA beredskabet for sine militære styrker i Europa til det højeste niveau. Der udbrød spredte kampe mellem ukrainske styrker og de militære enheder, som forsvarer "udbyderrepublikkerne" Luhansk og Donetsk; kampene omfattede ukrainske styrker, der afskød granater i Donbas sammen med ubekræftede rapporter om ukrainske soldaters død og brud på en skrøbelig våbenhvile.

Spændingerne steg igen, efter at den amerikanske Præsident Biden fortalte Zelensky, at han bekræfter USA's "urokkelige

støtte til Ukraines suverænitet og territoriale integritet i lyset af Ruslands igangværende aggression i Donbas og på Krim". Bidens samtale med Zelensky blev efterfulgt af en række diskussioner mellem administrationens embedsmænd og deres ukrainske kolleger, herunder opkald fra udenrigsminister Blinken, den nationale sikkerhedsrådgiver, Sullivan, forsvarsminister Austin og chefen for USA's militære stabschef, general Milley.

Samtidigt udviste Zelensky en hovedkulds mentalitet. Den 5. og 6. april talte han med Storbritanniens premierminister Boris Johnson, Canadas premierminister Trudeau og med NATO's generalsekretær, Jens Stoltenberg, om krisen og Ukraines ønske om at blive accepteret i NATO. I sin diskussion med sidstnævnte udtalte en rapport fra hans kontor, at han opfordrede til en større NATO-tilstedeværelse i Sortehavet, hvilket ville have en "stærk afskrækkende virkning på Rusland", som han beskyldte for at fortsætte "den store militarisering af regionen", og handlinger som "forhindrer handelsskibsfart". Han besvarede anmodningen om, at Ukraine gennemfører militære reformer for at kvalificere sig til medlemskab, ved at insistere på at de er indstillet på at gennemføre reformer, "men at reformer alene ikke vil stoppe Rusland. NATO er den eneste måde at afslutte krigen i Donbas på. "At gå ind på Ukraines NATO-handlingsplan (MAP), tilføjede han", vil være et 'vink med en vognstang' til Rusland".

Den 6.-7. april var formand for NATO's militærkomité og ledende militærrådgiver for Stoltenberg, luftmarskal Sir Stuart Peach, i Kiev til et møde med Zelensky. Han mødtes også med øverstbefalende for Ukraines væbnede styrker, generaloberst Ruslan Khomchak. Efter sit møde med Zelensky sagde han, at NATO fordømmer Ruslands "ulovlige annektering af Krim og dets aggressive handlinger i det østlige Ukraine", og tilføjede at "Ukraine er en af NATO's nærmeste og vigtigste partnere". 'Annekteringen' af Krim

fandt sted for næsten syv år siden, efter at dets befolkning overvældende stemte for at blive indlemmet i Rusland igen.

I takt med at presset for at bringe Ukraine ind i NATO stiger, afholder NATO 'Defender Europe 2021'-øvelser. Formålet med disse manøvrer er – ifølge repræsentanten for Ukraine i den trilaterale kontaktgruppe om Donbas, Alexey Arestovich, på YouTube-kanalen UKRLife.TV – at forberede sig på en mulig militær konfrontation med Rusland. Denne øvelse, uddybede han, er designet til at koordinere aktioner fra Østersøen til Sortehavet for at forberede sig på "krig med Rusland, scenariet med væbnet konfrontation med Rusland". Øvelserne strækker sig gennem maj og juni og vil være de største i 25 år og involverer 28.000 styrker fra 26 nationer, inklusive Ukraine.

I lyset af disse provokationer udtrykte Kreml-talsmand Dmitry Peskov tvivl om, hvorvidt den ukrainske præsident, Volodymyr Zelensky, overhovedet kontrollerer den ukrainske hær langs den kontaktlinje, som våbenhvilen etablerede. "Indtil videre kan vi ikke se indikationer af, at den ukrainske side ønsker at køle lidt ned, droppe krigsretorikken, der ligger skjult bag talen om en eller anden imaginær trussel, og tage kontrol over sine hærenheder der er indsat direkte langs kontaktlinjen [i Donbas], og det bliver ofte en kilde til provokationer", sagde han, ifølge TASS.

"Det er afgørende," tilføjede han, "at sikre sig, at intet tilskynder de ukrainske væbnede styrker til at starte fjendtligheder mod deres eget folk, de mennesker der bor i de selvudråbte republikker".

Et mønster af tilskyndelser

Atlantehavsrådet, en tænketank, der er domineret af krigshøge fra USA og NATO-landene, er blandt de institutioner med bånd til Biden-administrationen, der har

pustet til ilden for en NATO-russisk konflikt over Ukraine. Bemærkelsesværdigt er en rapport fra 16. februar med titlen: "Hvorfor er Ukraine stadig ikke med i NATO?" Den omfattede et interview givet af Zelensky til Axios nyhedstjeneste den 23. januar 2021, kun få dage efter Bidens indsættelse, hvor han blev spurgt hvad han ville sige til Biden, når de skulle tale sammen for første gang. Zelensky sagde, at han ville stille et simpelt spørgsmål: "Hr. Præsident, hvorfor er vi endnu ikke med i NATO"?

I dette interview siger han, at hvis Ukraine allerede var med i NATO, "ville der ikke have været nogen optrapning i den østlige del af Ukraine". Hvis Kreml har taget sigte på Ukraine nu, "hvem står så for næste gang? Det kan være ethvert europæisk land, det kan være USA". Han advarede om, at Vesten ikke kun står over for trusler fra det russiske militær, men også "informationskrig, cyberangreb". Han tilføjede, at mens "sanktioner er effektive" til at holde Rusland tilbage – med henvisning til forsøgene på at lukke ned for Nord Stream 2-gasrørledningen, som udenrigsminister Pompeo pressede på med under Trumps præsidentskab, og som nu Biden og Blinken insisterer på – så er det ikke nok. Han afsluttede med at sige, at Krim skal tilbage på dagsordenen. "Siger du, at vi skal opgive Krim"?, spurgte han interviewereren.

Blandt Bidens førende rådgivere om Ukraine er Michael Carpenter, der er en ikke-hjemhørende 'senior fellow' i Atlanterhavsrådets 'Eurasia Center'. Carpenter, der tidligere fungerede som viceforsvarsminister i Obama-administrationens afdeling for Rusland, Ukraine, Eurasien og Balkan, og som særlig ekspert på Ruslands-området for Det Nationale Sikkerhedsråd, er også administrerende direktør for University of Pennsylvanias 'Biden Center for Diplomacy and Global Engagement'. I 2018 var han eskorte for den ukrainske nynazist og embedsmand Andrij Parubij under hans rejse til Washington. Da han blev konfronteret

med Parubijs offentlige tilknytning til nazistbevægelsen, som bidrog med 'muskelkraft' til kuppet i 2014, forsvarede han ham som en "patriot" og "stor leder". Carpenter var sammen med Biden medforfatter af en artikel, der blev offentliggjort i Council on Foreign Affairs journal *Foreign Affairs* i januar-februar 2018-udgaven med titlen 'How to Stand Up to the Kremlin: Defending Democracy Against Its Enemies' (Hvordan man trodser Kreml: Forsvar af demokratiet imod dets fjender).

I artiklen begynder de med de sædvanlige bagvaskelser mod Rusland og præsident Putin, at Rusland "brutalt angriber fundamentet for det vestlige demokrati" ved hjælp af en række forskellige åbenlyse og skjulte midler. At Kreml "nærer en fejlagtig, men stadig – måske endda sygelig – tro på, at Washington aktivt forfølger regimeskifte i Rusland", hvilket involverer en "sammensværgelsesteori" om, at USA var involveret i at fabrikere oprør i områder omkring Rusland, herunder Ukraine i 2004 og 2014. (Denne særlige erklæring er absurd: i betragtning af Bidens personlige rolle i tilsynet med kuppet i 2014 sammen med andre amerikanske embedsmænd, såsom den daværende assisterende udenrigsminister, Victoria Nuland, er det næppe en "sammensværgelsesteori" at identificere den amerikanske hånd bag kuppet!).

Blandt de forslag, som de to fremsætter, er, at USA bedst kan imødegå Kremls "ondartede indflydelse" ved "at forøge afskrækkelsen af russisk militær aggression"; fremme energisikkerhed (for eksempel deres insisteren på, at Nord Stream 2 skal lukkes) og være parat til at "pålægge Rusland meningsfulde omkostninger, når de opdager bevis for dets ugerninger". Afgørende for at opnå dette er, at fortsætte "med at sende tropper og militære kapaciteter videre til

Østeuropa", herunder overvejelse af Georgiens og Ukraines ønske om at tilslutte sig NATO og EU.

Hvad er den amerikanske holdning til Ukraines optagelse i NATO?

Da de amerikanske embedsmænd blev bedt om at kommentere Zelenskys bøn om at blive bragt ind i NATO, var ingen villige til at kommentere. Militære embedsmænd holder fast ved den holdning, at Ukraine først skal gennemgå "reformer", før de kan tages i betragtning, hvilket Zelensky sagde ikke ville afskrække Rusland. Og Biden har, til trods for at være enig med en interviewer i et ledende spørgsmål, om han mener at Putin er en "morder", udtalt, at han ikke ønsker at starte en ny kold krig.

Men Bidens historik som krigshøg er tydelig, når det kommer til hans tilgang til Rusland og Ukraine. Der er en kontinuitet fra hans rolle i tilsynet med Maidan-kuppet til hans nuværende udsagn. Den 30. april 2014, kun to måneder efter regimeskifte-kuppet i Kiev, fortalte Biden – med Carpenter ved sin side – til et publikum hos CFR (Council of Foreign Relations, *red.*), at Ruslands bekymring over USA's politik vedrørende Ukraine ikke har "noget at gøre med udvidelsen af NATO. Den blev undfanget i Kreml. Den blev født i Putins sind". Han beskrev sig selv som en "stolt atlantiker", og sagde at NATO og det transatlantiske forhold "aldrig har været mere relevant, end de er i dag," og bekræftede de "højtidelige forpligtelser" i henhold til artikel 5 i NATO-traktaten til at komme Ukraine til hjælp "som svar på russisk aggression". I tilfælde af russiske krænkelse af Ukraines suverænitet, "skal vi være beslutsomme med at pålægge en pris". Og i en forsmag på, hvad der synes at være hans administrations politik i dag

med truslen om sanktioner mod Nord Stream 2-rørledningen, sagde han så, at "når det kommer til energi, bør Rusland ikke være i stand til at bruge sin ressource som et politisk våben mod sine naboer".

Vedrørende Ukraine er et umiskendeligt tegn på, at Biden ikke har genovervejet den fare, der implicit ligger i hans støtte til Maidan-kuppet, hans udnævnelse af Victoria Nuland til stillingen som 'nummer 3' i udenrigsministeriet, som 'viceudenrigsminister for politiske anliggender'. Nuland tilhører den hårde kerne af neokonservative, og tjente som koordinator på stedet under Biden i forbindelse med Maidan-kuppet i 2014. En del af koalitionen, som hun havde tilsyn med, omfattede tilhængerne af Ukraines nazistiske bevægelse, tilhængerne af Stepan Bandera og Azov-bataljonen, der i dag er forankret i det statslige militær- og sikkerhedsapparat og tager føringen i konfrontationen mod udbrudsrepublikkerne og Krim. Da det viste sig, at Zelensky kort efter hans valg var åben for en diplomatisk løsning med Putin, modtog han og hans tilhængere drabstrusler fra disse netværk.